

ธรรมะ: บุญญพลึง

พุทธอุทยานเกาะกลางน้ำบุญญพลึง จ.กาญจนบุรี

1 9 ๒ ๓ ๔ ๕ ๖

บทที่ 12.14 ฝรั่งถาม ฉันตอบ-สงฆ์ยากจน ไม่มีรองเท้าใส่

www.boonyapalung.com

บทที่ 12.14 ฝรั่งถาม ฉันทอบ-สงฆ์ยากจน ไม่มีรองเท้าใส่

ฝรั่ง : ช้ามลิต วันนี้เราออกมาจากแพกลางน้ำด้วยกัน ทำไมไม่มี รองเท้า หรือช้ามลิตไม่มี เราแวะหาซื้อร้านแถวๆ หมู่บ้านนี้ ละกัน!

พระอาจารย์ : ไม่ต้องหรอก จีบ ฉันทเดินเท้าเปล่าจนชินแล้ว

ฝรั่ง : ฉันทเห็นพระวัดโน้นที่เขาบังคับคู่กับช้ามลิตเขาก็มีรองเท้าใส่ ทำไมช้ามลิตชอบทำตัวแปลกไปจากคนอื่น ๆ

พระอาจารย์ : ฉันทแปลกยังไง

ฝรั่ง : รองเท้าก็ไม่ใส่ ผ้าห่มตัวขาดๆ ปะๆ ไม่มีวัดอยู่เหมือนพระพวกนั้น ไม่เห็นมีอะไรซักอย่างพอจะอดใครได้เลย บางทีฉันทก็เห็นด้วย แต่พอดูๆ ไป ฉันทก็ยังไม่ค่อยเข้าใจ

พระอาจารย์ : เพราะแกเอาตัวฉันท ความเป็นอยู่ของฉันท ไปเปรียบเทียบกับ พระอื่นๆ ที่แกเห็น

ฝรั่ง : ก็มันจริงๆ นี เมื่อกี้นี้ เห็นช้ามลิตก้มลงกราบพระองค์นั้น ฉันทไม่เห็นพระองค์นั้นกราบช้ามลิต หรือว่าเขาเก่งกว่าช้ามลิต ดูๆ ไม่ต่าง อายุกันเลย

พระอาจารย์ : เขาบวชมานานกว่าฉันท เป็นธรรมดาของศาสนานี้

ฝรั่ง : บวชมานาน ทำไมไม่เห็นมีรอยปะของผ้าซักผืน

พระอาจารย์ : เขาคงเปลี่ยนผ้าไปแล้ว ฉันทเคยบอกแล้ว มันไม่สำคัญเรื่อง ผ้าปะ ใครชอบยังไง ก็ใส่ไปอย่างนั้น ไม่ใช่เป็นตัววัดว่า “ใครดีกว่าใคร”

ฝรั่ง : เกี่ยวกับรองเท้าด้วยรี ฉันทเห็นเขา มีกันตั้งหลายคู่ ตุ๋นก็มี ทีวีก็มี เครื่องเสียงก็มี ก็ไม่เห็นจะต่างจากชาวบ้านที่เขาไม่บวช

พระอาจารย์ : ใครชอบยังไงก็ว่ากันไป ไม่มีใครห้าม ฉันทเองก็ห้ามไม่ได้ ใจใครใจมัน ห้ามกันเอาเอง เลือกทางเดินเอาเอง ว่าจะชอบใจไปทาง ไหน ที่ฉันทพูดนี้หมายถึง ไปทางดีหรือทางชั่ว

ฝรั่ง : แล้วซำมลิตนอบน้อมและกราบเขาทำไม รั้วว่าเขาดีกว่า ซำมลิต แต่ดูๆ ไป มันค้านกับสิ่งที่ซำมลิตได้พูดไว้ในการเป็นสงฆ์ตอน อยู่บนแพ ถ้าซำมลิตคิดว่าไปทางดี นั่นสิ่งที่ฉันเห็นพวกเขาก็ไปทางชั่ว สิ

พระอาจารย์ : ไม่ใช่อย่างนั้น คนเราจะดีจะชั่ว ไม่ใช่วัดกันตรง “วัตถุ” แต่ มันอยู่ที่ “ใจ” คือ สมอบใจนี้ อย่าไปเปรียบเทียบว่า สิ่งที่จับเห็นมันจะตรง กับความเป็นจริง ฉันทองยังมีความ “ระยำ” ซ่อนเร้น

ซึ่งจับเองยังมองไม่ เห็นอีกมากมาย จับ ฉันทองรู้ว่าแกกำลังคิดอะไร ล้มความคิดนั้นซะ ฉันทองคือฉันทอง คนอื่นก็คือคนอื่น มันคนละความคิดกัน แม้จะเป็น “สงฆ์” เหมือนกัน

ฝรั่ง : พุทธศาสนาแปลกดี มีอะไรตรงกันข้ามกับที่คิดเสมอ ทั้งผู้คนและความคิด นั่น...ซำมลิต ตอบเรื่อง “รองเท้า” มาให้ฉันฟังหน่อย ว่าทำไมต้องทนยอมเจ็บ ยอมปวด ไม่ยอมทำ อะไรมารองรับฝ่าเท้า

ถ้าซำมลิตเดินเฉยๆ ไม่เจ็บปวด ฉันทองคงไม่ถาม แต่นี่ เห็นบางครั้ง เดินย่องๆ และหลีกเลี่ยงร้อนๆ ไปเดินบนหญ้า แล้วหยุดเดิน เอาหนามออก ทำไมไม่หารองเท้ามาใส่ๆ ซะ ก็หมดเรื่อง อีกอย่าง ฉันทองก็เกียจรอ เพราะซำมลิตเดินช้าเหลือเกิน

พระอาจารย์ : คืออย่างนี้จับ ฉันทองก็ไม่ได้ตีไปกว่าสงฆ์ที่ใส่รองเท้าหอรอก เพียงแต่มันเกิดความละอายข้างใน ฉันทองบวชมา อาศัยปัญหาบาดเลียงชีพ

ตอนเช้าๆ ฉันทองต้องออกไปหาอาหารมาเลี้ยงกาย ภาษาไทยเขาเรียกว่า “โปรดสัตว์” แต่ดูไปดูมา ฉันทองจะโดน “สัตว์โปรด” ซะมากกว่า จับ แกเคยเห็นพระสงฆ์เขาเดินหาอาหารตอนเช้าๆ ไหม

ฝรั่ง : เคย....เห็นบ่อยๆ เพราะฉันทองชอบตื่นเช้า

พระอาจารย์ : แล้วเคยเห็นใคร ใส่รองเท้าไปเดินขออาหารเขาบ้าง

ฝรั่ง : จำไม่ได้ ว่าใส่หรือไม่ใส่

พระอาจารย์ : โอเค...จับ จริงๆ พระสงฆ์ทุกองค์ เขาไม่ใส่รองเท้ากัน เวลาเดินไปให้ “สัตว์โปรด” ที่นี้แกนึกดูซิว่า เวลาไปขออาหารเขา เดินจุ่มๆ ก้มหน้า ทำทางน่าเลื่อมใส รองเท้าก็ไม่มีใส่ เดินเท้าเปล่าๆ ไปขออาหาร แกคิดว่าน่าสงสารไหม

แต่พอได้อาหารมากินกันอิมหันต์สำราญแล้ว เวลาออกจากวัดไปอีก ดันใส่รองเท้าออกไป เหตุเพราะไม่ได้ออกไปขอ “อาหาร” มากินหยั่งงั้นหรือ จับ ฉันทอง “อาย” ตรงนี้ อายตรงใจนี้ เวลาไปขอเขากินไม่ใส่รองเท้า

แต่เวลาออกไปทำอะไรไหนๆ ดันใส่รองเท้า อย่างนี้มัน “หลอกแตก” อู๋ไม่ใช่ หลอกเขากินนี่หว่า ทำตัว ไม่
เสมอต้นเสมอปลาย ฉันทึ่งรู้สึกอายนี่ที่ต้องใส่รองเท้าเวลาเดินทางออกจากที่อยู่หรือถ้าแก่เป็นฉันทันแล้วแก่ไม่อาย

ฝรั่ง : มันก็จริงอยู่ แต่ที่แพกลางน้ำของชำลิต ก็มีรองเท้าใสนี้ ของชำลิตหรือเปล่า

พระอาจารย์ : อ้อ...เพื่อนฉันซื้อมาไว้ให้ใส่

ฝรั่ง : แล้วชำลิตเคยใส่หรือเปล่า

พระอาจารย์ : ใส่

ฝรั่ง : อ้าว...ก็ชำลิตบอกอยู่แห่มบๆ ว่า อายใจตัวเอง แล้วไปใส่ ทำไม

พระอาจารย์ : ฉันทใส่เวลาขึ้นไปบนภูเขา หนามมันเยอะ เดินยาก หินมันก็ คม

ฝรั่ง : แล้วทำไมชำลิต ไม่ใส่เดินออกมาเยี่ยมเพื่อนตอนนี้ล่ะ

พระอาจารย์ : นันฉันทใส่เพราะจำเป็นต้องใส่ และใส่เพราะไม่ได้ออกไปหาใคร บางครั้งฉันทก็ไม่ได้ใส่ แต่หินมัน
คมมาก เสือกขึ้นไปแสร้งเองเลยต้อง บรรเทาโดยการใส่ขึ้นไป ไม่ใส่มันก็เจ็บ หินบาดต้องรักษาอีก

ฝรั่ง : แล้วตอนนี้ หินก็คม ร้อนก็ร้อน ทำไมไม่ใส่ล่ะ

พระอาจารย์ : ก็บอกแล้วไงว่า “ฉันทาย” ชาวบ้านเขา เวลาขอเขากิน ทำไม่ไม่ใส่ แต่เวลาไม่ขอเขากินทำไม
จึงใส่ แค่อายตัวเองไม่เกี่ยวกับใคร และมันก็ช่วยให้ฉันทไม่ต้องมีความอยากไปหาใครไปพบใคร เพราะไม่ใส่
รองเท้า เป็นการลดความ “อยาก” ลงอีกทางหนึ่ง

ฝรั่ง : เวลาชำลิตไปไกลๆ หลายๆ ร้อยกิโล ชำลิตใส่ไหม

พระอาจารย์ : ถ้าออกจากวัดต้องไปพบเจอผู้คน เกี่ยวเนื่องด้วยคน ฉันทไม่ ใส่ และการที่ฉันทไม่ใส่รองเท้า ก็
ไม่ได้เกี่ยวกับอะไร ไม่ได้ดีกว่าใคร ถ้ายังคิดระยำมันก็ระยำ เหมือนกันกับผู้ที่ใส่รองเท้านั่นแหละ เอาเป็นว่า
พอใจใคร พอใจมัน ละกัน แล้วนั่นแกถอดรองเท้าเดินทำไม ไม่เจ็บเท้าหรือ

ฝรั่ง : ฉันทาย และจะได้เดินซ้าๆ อย่างชำลิต (ชี้เกี้ยวจระ)